

som jeg tror, det er berettiget, at vi nægte, indtil man fra Administrationens Side gaar ind paa at stille Forlangender, der gaa lavere, og som vi kunne forsvare at gaa ind paa. Jeg er her enig med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, i, at det at opføre saadanne store Bygninger og alle disse store Anlæg, som komme til ved Statsbanestationerne rundt om i Landet, at det fører de forøgede Udgifter med sig til Driften i forskellige Henseender, som det ærede Medlem talte om, og vi ville formentlig gøre Ret i at have vor Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Naar jeg gør opmærksom paa dette, saa er det, fordi jeg nødvendig vilde have, at det i Fremtiden skulde udøve Indflydelse paa den Stemning, der her henstigtsmæssig bør lægges for Dagen over for hele Budgettet; men det kan ikke skjules — jeg erfare det ved mange Lejligheder — at det rundt omkring mange Steder i Landet har valet Vilje, at der ofres saa meget paa Bygninger, som Tilfældet har været, og det over selvsjølkelig sin Virkning ogsaa her inde. Naar dette Budget nu er paa Tale, og der opstaar Spørgsmaal om, hvor vidt der er ansat for meget paa enkelte Punkter eller ikke, saa skal jeg dertil sige, at jeg ligesom den ærede fungerende Ordfører ikke benægter, at man kan være gaaet snart den ene, snart den anden Post noget for nær, men jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører i, at, efter som den højtærede Indenrigsminister har udtalt sig om Sagen paa den Maade, som han har gjort, saa ser jeg ingen Fare for Administrationen deri, jeg mener ligesom den ærede Ordfører, at der er noget beroligende i, at den samlede Administration, saavel de enkelte Afdelinger af Statsbanedriften omkring i Landet, som den øverste Administration bliver draget ind med i Bestemmelserne om, hvad der skal bruges, og dette er over for Tinget ret betryggende. Vi have fra tidligere Tider og andre Budgetter Eksempler paa, at Folketinget har stillet sig paa samme Maade, og at de paa-gældende Ministre fra Begyndelsen af have ment, at Folketinget gik for vidt; men at man efter nogen Tids Forløb ved fortsat Behandling baade i Administrationen og i begge Rigsdagens Ting, og endelig tilsidt i Statsrevisionen er kommen til den samme Overbevisning om, hvad der kunde være berettiget at bruge paa de Punkter, og at alle Tvivl saaledes ere hævede og alle Vanskeligheder fjernede. Jeg erindrer fra min Virksomhed som Statsrevisor en Post paa Budgettet, som hed: „Postvæsenets Gjenstande, Lokaler og Forretningsmateriel m. m. samt Forbedringer og Istandsættelser, Vedlige-

holdelser af Færgesteder med tilhørende Rum og Færgerevisitter“. Det vil ses, at det er en Post, der egentlig deler sig i mange Underkonti, og om denne Post gælder det, at den blev i sin Tid nedsat ret betydeligt i dette Ting, og det gik i nogle Aar saaledes, at der var en stor Meningsforskel mellem Tingene og Administrationen om, hvad her med Nette kunde kræves; men efterhaanden som man til, at der blev fuldstændig Klarhed ogsaa derved, at Posten blev stykket ud i Underkonti, saaledes at det traadte klart frem, hvad der brugtes i de enkelte Retninger; thi dette fører jo til en sikker Forstaaelse om, hvad det drejer sig om. Det er eksempelvis, jeg nævner dette, fordi jeg tror, det er berettiget, at man fra Tingets Side — her altsaa Finansudvalgets Side — har stillet sig paa lignende Maade over for forskellige af de Poster, vi have haft til Behandling; at man derigennem efterhaanden kommer til den Klarhed, som er heldigst baade for Administrationen og for Bevillingsmyndigheden. Det er dermed naturligvis ikke udelukket for enkelte Spørgsmaals Vedkommende, at der senere kan ske Ændringer i den Stilling, der nu er taget fra Udvalgets Side og formentlig om kort Tid vil blive taget fra Tingets Side. Det er jo udtalt af den ærede Ordfører og erkendt af den ærede Minister, at der kan være et og andet at rette allerede under de fortsatte Forhandlinger; men selv om det kun bliver en mindre Del deraf, der bliver rettet nu, saa vil det utvivlsomt kunne rettes med Tiden. Jeg pointerer det, som jeg sagde i Begyndelsen, at det ikke gælder om andet end om en god Vilje til at bringe det Hele ind under den henstigtsmæssigste Form.

Indenrigsministeren (Fingerslev):

Den ærede Ordfører er vel tilfreds med, at jeg havde gjort opmærksom paa, at Overskrifterne af Budgettet var forbundet med et vist Anvar, og at det derfor til syvende og sidst maatte være Ministeren, der tog Ansvaret, og ingen anden. Det følger af sig selv, at saaledes maa Forholdet være, ellers er der ingen Mening i, at et Budget vedtages af Rigsdagen, naar Budgettet ikke skal have sin Betydning. Hvorledes jeg saa vil komme ud af det med den Administration, som skal fungere paa mine Vegne, behøver jeg ikke at udtale mig om her; men sikkert vil det være, at det kan være meget bekvemt for Rigsdagen at vedtage et Budget, om hvilket Ministeren maa sige, at det lader sig i det hele og store ikke holde — det er kun i det hele og store, jeg har